

A Föld újraerdősítése

Láthatjuk, hogy erdősítéssel lehetséges-e válik a természet által abszorbeálódni nem képes szén-dioxid mennyiségének megkötése fél évszázad alatt. Mindezt figyelembe véve, nem elfogadhatatlan, ha a klímakárosító gázok emisszióját az 1990. évi szinten stabilizáljuk. Ez korunk szindrómája, hogy haladó gondolkodásának és megtapsolandónak számítanak azok, akik hajlandók az emissziójukat egy bizonyos szinten stabilizálni, és ezt az egészet már környezetvédelmi programnak hívjuk.

Nincs semmi okunk arra, hogy a földi növényzet újjáélesztésének kezdetével késlekedjünk, bár ebben az esetben is akadnak olyan gondolkodók, akik környezeti hatásvizsgálatot sürgetnek, míg a fosszilis energiahordozók tüzelése szakadatlanul tovább folyik. A Föld újra zölddé tételének programja olyan időbeli játéket ad az emberiség számára, amelyben a földi energiahasznosító rendszer szükség-szerű átalakítása megtörténhet. A globális erdősítést azonnal el lehet kezdeni, mivel ehhez nem szükségesek további műszaki fejlesztések, és nem kell gyártócsarnokokat sem felépítenünk hozzá, a gyártócsarnok maga a talaj. Annak érdekében, hogy a növényekkel történő újra benépesítés pénzügyileg hatékony legyen, azt a fejlődő országokban és a volt Szovjetunió országaiban kellene megtenni. Ebben a környezetben vannak olyan nagy területű országok, melyek közül például Oroszország 17, Kína 9,6, Brazília 8,5, India 3,3, Argentína 2,8, Szudán 2,5, Mexikó 2,0 millió négyzetkilométer területtel rendelkeznek, és most csak a legnagyobbakat említettük. Sok millió ember számára lehet ezzel munkalehetőséget teremteni. Ezen országok vidéki régiói felértékelődnek, és átfogó erdőgazdálkodás indulhat meg, amely gazdasági tényezőként a hagyományos energiahordozók szerepét csökkentheti a természetes alapanyagok és energia kinyerése által, amely a világgazdaság természetes alapú anyagbázisra történő átállását megkönnyítheti.

Ez a globális méretű erdősítési program nemzetközi szerződések szerint történhetne. A fejlődő országok rendelkezésre bocsátják országuk területét és a munkaerőt, a nyugati államok pedig a szükséges tőkét. Ők fizetik az újraerdősítés költségeit, mert hatalmas mértékű energia-felhasználásukkal ők a klímaproblémák legfőbb okozói. Ezért törleszthetik környezeti adósságukat ilyen módon, holott az emberiséget ab-

ba a hitbe ringatták, hogy ezt soha nem kell majd megfizetni. Egy ilyen finanszírozás célratoró és áttekinthető ellenőrizhető.

Abban az esetben, ha az erdősítési megállapodásokat országok egymás között kötnék, nem lenne szükség nemzetközi koordinációs szervezetre. A pénzt adó országok partnereikkel is a vonatkozó szerződéseket saját hatáskörben megköt-hetnék, csupán azt kellene bizonyítaniuk, hogy azt az elfogadott feltételek szerint tették meg. Azáltal, hogy minden ipari állam energiateljesítményének megfelelő területet erdősít újra, költséghatékony-ságára saját maga figyelhetne. A cél az lenne, hogy egy tízéves program keretében 10 millió km² területet erdősítsünk újra, amely által évi mintegy 10 milliárd tonna CO₂ megkötésére nyílna lehetőség kb. 40 éven át. Egy követelmény volna, hogy az említett szerződéseket csak olyan fejlődő országgal lehetne megkötöni, amelyik ezzel egyidejűleg ténylegesen felhagy erdőpusztításával. Ezzel igen-igen sokat tehet-nénk a trópusi esőerdők védelméért.

Tegyük fel, hogy a teljes program maximum 500 milliárd német márkába kerülne, így aztán pontosan meghatározható erdősített területek társíthatók minden egyes ipari országhoz. A költségekhez való hozzájárulás mértékét a bruttó hazai termék és az OECD országok bruttó nemzeti össztermékének viszonyoszáma alapján határozzuk meg, így Németországra 8% kvóta esne, ami 40 milliárd márkát jelent, azaz 40 milliárd DM összköltséget a tízéves program ideje alatt. Nagy-Britannia és Olaszország esetében a kvóta 6% (3 milliárd DM évente), Franciaország esetében 7% (3,5 milliárd), Japán esetében 20% (8 milliárd DM), míg az USA esetében 30% (évi 12 milliárd DM). Ezek a költségek a legfelső határértéket képviselik, a legnagyobb bekerülési költség esetére vonatkoznak. A Global Releaf elvégzett egy számítást, mely szerint a hektáronkénti költségek egyes esetekben 30 USA dollárra csökkenthetők, amennyiben a fejlődő országok saját teljesítményét is mobilizáljuk az emberek önkéntes munkavállalásával, vagy a hadsereg bevonásával. Minden egyes ország maga dönthetné el, hogyan állítja elő az ehhez szükséges forrásokat, az államháztartásból vagy egyéb forrásokból; például az erdősített területek erdészeti termékeinek megvásárlásával, vagy az erdészeti munkaerő rendelkezésre bocsátásával. Minden-

esetre nincs egyébről szó, mint a klíma fenntartásáról, és ehhez társulnak még a fejlődő országok szociális reformjai. Az Európai Unió országainak ez valószínűleg kevesebbe kerülne, mintha fogadnák az Afrikából érkező menekülteket vagy oda békefenntartókat küldenének.

A jelenleg legnagyobb újraerdősítési projektet a kínai kormány vázolta fel és számította ki. Itt a projekt a Jangce folyó középső és felső szakaszának vidékeire esik 74 000 ha területen. Ehhez nemzetközi segítséggel 100 USD/ha összeg lenne szükséges, amelyet támogatna a kormány által kezdeményezett önkéntes együttműködés, a regionális államirányítási szervezetek és a földművesek egyéni önkéntes munkavégzése. Évi 15 tonna hektáronként szén-dioxid-megkötő képességgel számolnak. E projekt globális hatása évi 100 millió tonna CO₂ megkötése lehetne olyan összeg árán, amelyért Nyugat-Európában két vadászpilótát lehet vásárolni. A projekt regionális hatása a talajvesztés csökkentése lehetne, évi 400 millió tonna termőtalaj erodálódása elkerülésével.

Az itt felvázolt javaslatok a Föld erdősítésére és a kvótákra vonatkozóan sokkal nagyobb előnyökkel járnának, mint a számos nemzetközi intézkedési katalógus szerint végre nem hajtott javaslatok. Az erdősítési programot el lehet kezdeni anélkül, hogy abban számos kormány egyetértésére volna szükség! Minden egyes kormány kivetheti részét a klímakatasztrófa elleni védekezésből, és egy vagy több partnerrel elkezdheti az erdősítést. Az a kijelentés, hogy készek lennénk rá, de a többiek nem egyeztek bele, már csak a múlté! Ha egy kormány olyan nagy kiadásokat eszközöl, melyeket fontosnak tart, akkor attól függetlenül teszi azt, hogy a többiek erről mit gondolnak. Ha egy-két kormányt meggyőztünk erről, utána a többiek is bekapcsolódnak ebbe a folyamatba.

Az újraerdősítés szükségességét és a saját gyakorlati megoldások fontosságát már megértettük. Minden kormány ökológiai gondolkodásának felmérője az erre vonatkozó készség, valamint a háttér-jogszabályok megalkotása. Aki nem kész a leggyorsabb és leghatékonyabb megoldásokhoz tartozó intézkedések megtételére, az nem fog készséget mutatni a hosszabb ideig ható és költségesebb intézkedések megtételére sem, így nincs már morális legitimitása a politikai felelősség további viselésére.

(Hermann Scheer: Napstratégia c. könyvéből)